

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

ÚTERÝ
16.5.1978

6x ABY PŘED ŠESTÝMI

Hnací silou jazzu byla vždy činnost a touha dostat se dál a zkusit něco jiného. V případě Pražských jazzových dnů to však dělat tak, aby nové nebránilo v uplatňování starému, aby mýtus současnosti nezastítil již prověřené hodnoty, aby neworleánský jazz nebo raný swing měl před publikem stejné šance jako hudební trendy konce sedmdesátých let, aby začínající hudebníci měli předem nezakrytý výhled na cestě mezi profesionaly, aby všichni solisté se mohli podle libosti vyjadřovat jazykem jim nejbližším, a konečně, aby k tomu mohlo říci své i publikum, jako jeden z nejautoritativnějších činitelů při tvorbě dalších ročníků Pražských jazzových dnů.

Proto jsme letos vycházeli z toho, že Celopražská přehlídka amatérských jazzových a rockových skupin by měla mít hnací moment, tzn. být soutěžní /hlasuje publikum a porota složená vždy z jednoho zástupce kapely/ a vítězové obou kategorií se představí pozítří v Lucerně. Po lonském, ještě nesoutežním, úspěchu souborů Jazz Fragment a Tlbu, které sekce SH doporučila na Československý amatérský jazzový festival, kde oba celky získaly stříbro, je pravačpodobné, že se dnes a zítra dočkáme jejich následovníků.

Tematické koncerty v Lucerně zahájíme večerem bigbandu nebo kapel v rozšířeném obsazení /čtvrtek, swing, mainstream/, souborům, které na Jazzových dnech ještě nevystupovaly je věnován pátek /styl: lově: od Billa Chase přes Hancocka po indickou hudebnost/, večerem experimentů se da nazvat sobotní koncert /čtyřicetiminutová skladba pro čtyři klavíry a sbor s dílny konceptualistů, rockových jokes, kompozice pro uskládnin a klavír improvizovaná africkými zvuky, které jsou tabu atd./ a první polovinu Pražských jazzových dnů uzavřeme odpolední a večerní jazz-rockovou dílnou /mj. s ukázkou tvůrčího využití laserové techniky pracovníky Vojenské akademie/.

Protože hlavním těžištěm jazzové hudby jsou kluby, bude jeden z pořadů Pražských jazzových dnů věnován klubovému vystoupení v Malostranské besedě /ponačlív/.

další den proběhne v Městské knihovně samostatný koncert Pražského bigbandu Milana Svobody a ve středu následuje další program v Lucerně /nede tři premiéry/. Ve čtvrtek bude patřit Městská knihovna tradičnímu jazzu a v pátek skončí jedenactidenní šesté Pražské jazzové dny plavbou na parníku.

Kromě "velkých" akcí proběhnou v Divadle hudby pořady o konceptualismu a punk rocku, v sále U záporanských přehrávka snímků z polského jazzu a rocku a samozřejmě, že nebudou chybět ani jam session, které budou v Parnasu od čtvrtka do soboty / 18.-20.5./ vždy od jedenácti hodin večer do tří ráno.

Na letošním ročníku je významné to, že téměř všechny soubory přichází s novým repertoárem, rozšířeným obsazením nebo s neotřelými nápady, že chtějí této ojedinělé příležitosti využít jiným způsobem než jsou navyklé ze své denní praxe.

Šesté Pražské jazzové dny jsou první akcí Jazzové sekce od schůze členů JS dne 9. dubna 1978 v sále Hajnovky, kde byly poskytnuty neztenčené záruky pro další činnost Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR. Jsou poděkováním za podpis všem přátelům jazzu a rocku v ČSSR. /s/

PROGRAM DNES

DIVADLO HUDBY 16.30

Nové umělecké směry druhé poloviny šedesátých let

1./ Stručné seznámení s minimalismem, land artem, a body artem /napsal K. Šrp, jr., novoří J. Jonáková/

2./ O dvojznačnosti proutěného křesla /ar. P. Kezka/

3./ České umění akce /napsal K. Šrp, jr., novoří J. Jonáková/

4./ hudební ukáзка: Phil Glass

5./ Diskuse / účast příslibili - Karel Miler, Petr Štembera, Jan Mlčoch a Jiří Kovanda/

Pořad připravil Karel Šrp, jr.

Upozornění: z časových důvodů se možná neuskuteční bod 4 nebo 5.

Otázky do diskuse odevzvejte o přestávce

ELEKTRICKÉ PODNIKY KDP / 20,00 h
5. CELOPRAŽSKÁ PŘEHLEDKA AMATÉRSKÝCH

JAZZOVÝCH A ROCKOVÝCH SKUPIN

Lod, Žába, Jazz tělo, Aqualung, "4", JPR aj.

ZÍTRA

17. května středa 20,00 hodin

Pokračování přehlídky v Elektro-
podnicích /oba večery soutěžní/
FOK, Bluesberry, Expanze, Elegie,
Synt Art Jazz, Švehlík, Jazz Dance
P. Towna -konferuje Miloš Čučík

ČESKÉ UMĚNÍ AKCE

"Při vši problematickosti všech - ismů bych své umění zařadil do směru, jemuž se říká body - art", odpovídá Karol Miler, "to je dnes zaběhnutý termín a používá se pro díla, při nichž umělec pracuje se svým tělem".

Miler se tělem zabývá od roku 1972. Jedna z jeho prvních akcí jsou limity. Vyčleňuje v nich tělo ze světa věcí v samostatný objekt. Aby vytvořil prostor bez souvislosti v němž by osvobozené tělo lépe vyžikalo, stoupl si před světlou zdí. Tak dosáhl čistě neprostrovosti. Od roku 1974 se začal zajímat o ucnopení nebo změření nekonečného prostoru, jako jsou např. scendiště. Jejich zvláštní realita existující bez předmětné povahy Milera zaujala. Podobné jsou dotyky kdy na ulici našel tři závažné body ke splnutí a vztoupení do její reality. Dotkl se postupně krytý malých uličních kanálků. Základní myšlenka v díle Cítěn čerstvou travou byla v setkání těla s právě narostlou, ještě intaktní, jarní travou. Miler leží na prsou a celým tělem se tiškně k rostlinám, jež nas "pravdu vnímají" jak dodává. Miler je především oásníkem těla, nevytváří riskantní situace, jako akce dýchají vnitřní postikou někdy až filosofickou meditací jako např. v díle Svátý Já.

Účastníci se začali v jeho akcích objevovat v roce 1976. Nepojímá je tradičním způsobem, disponuje s nimi. Zúčastňují se pouze tehdy je-li jejich přítomnost v díle zakotvena. Používá se jako materiálů nezbytného k výkoně akce. Je tomu tak ve věci Bud se mnou. Miler si lehl nahý na podlahu a přikryl se dřevěnou deskou. Před desku položil své šaty. Proponoval čtyři možné reakce - někdo se na něj podívá /nebyl pod prknem vidět/ nebo za ním vlez /vynesel místo pro jednoho člověka/, třetí řešení tkvělo v možnosti, že si lidé uvědomí jaká je Milerovi hrozná zima/ ležel na kamenné podlaze asi 46 minut/ a někdo modí šaty pod desku a nakonec, že někdo šaty odnese. Každého účastníka jeana z možnosti napadla, ale všichni neočekávaně použili pátou. Neudělali vůbec nic po třičtvrti hodině odešli. V Medovém polibku seděl na židli umístěné v rohu prázdné místnosti s hlavou zvrácenou. Na rtech měl silnou vrstvu medu. Milerův asistent oznámil: "Umelec vám dnes nabízí medový polibek". Souv artistata tak tělo zpřednětnil udělal z něj zboží. Účastníci jeď monli použít jako s, potřebního předmětu. Asi po deseti minutách vávání jedna návštěvnicka nabídku přijala.

Petr Štembera o těle říká, že je nejvíce vystaveno světu a pro každého z nás je to nejbližší materiál. Při akcích si často vybírá materiály, které mohou vytvořit jeho onrožení. Příkladem by mohla být akce tři elementy, kdy si klekl před rozžhavený teplotet. Na prsu si přitiskl skleněnou desku se salenářským tmelem. Zkoušel, který z materiálů dále vyždí. Akce skončila po, pálením a Štembero-

vým útekem od teplotetu. Jindy pozval účastníky do prázdného bytu, kde na jedné stěně visel terč, u protější strany stáli lidé. Štembera si připravil dětský luk, /šíp měl kovový hrot/ a vystřelil do terče. hrot druhého šípu obalil leukoplastí a namočil do láhvičky s nápisem Jed. napnul tětívu prudce se otočil a vystřelil do diváku. Umelec pracující s lidským tělem končí často v narcismu. Čím dál více se do této polony dostává a v některých akcích může jít pouze o tuto záležitost, jak dokládá serie tří narcisů, realizovaných v průběhu let 1974 - 1976. V Tereziánské pevnosti vystoupil s Biografem. Je známo, že během nacistické okupace seděli zatčení nevyhnutně v Petscnově paláci dlouhé hodiny proti bílé zdi. Při seběmžším poh, bu je dozorce udeřil. Štembera situoval děj do bývalého koncentráku. Seděl v samotce a upřeně se díval na zed. Dveře do cely byly otevřeny. Veale Štembera stál stul s oútkami a na něm nápis: "Pomnuli se bijte". Mnozí návštěvníci jej při prvním pohledu považovali za socnu, protože ve vedlejší místnostec probíhala instalace výstav. Nikdo z nich však nepřeročil prán této cely. Na tématickou výstavu Příroda vytvořil Štěpování. Zavedl si do zily, větvičku stromu, držel ji tam celé odpoledne, ale pro prudkou bolest akce skončila odchodem na pohotovost. Souborně jae Štemberovi o co nejširší vztať jedince k okolnímu světu. Vedinec se rozno duje nakolik tento svět přijmout. boj obsahuje nebezpečí riskování, ale akce jsou tvořeny dokonalým ovládnutím těla a jeho přizpůsobením dané situaci. Štembera chce, aby u jeho akcí zůstala volnost výkladu. V akci Dvacet minut se Jan mlčoch ocitá samotem před ostrím nože. Ponyb čepele je závislý na vybraném divákovi. Akce probíhala ve větší místnosti. Mlčoch přišrouboval jeden konec ocelové pásky k podlaze, druhý byl volně opřen kolmo o stěnu. K tomuto konci připevnil nuž. Jeden z přítomných si sedl na posuvné prkénko se zářezem jež se monlo volně pohybovat dopředu i dozadu. Mlčoch si sedl ke stěně před ostrí nože. Pomocníkovi řekl, že kdykoli zpozoruje pocit nervozity, tak se má posunout o libovolný úsek dopředu. Akce se odehrávala ve tmě, aby bylo mlčochovi vidět do obličeje měl před sebou svíčku. Ve dvaceti minutách, tak měla akce trvat dlouho, se autor dobrovolně podřizuje vnějšmu světu. Je zcela závislý na jednání člověka z venku, scvnálně si vybírá co nejméně známou tvář. Je o, uštěň a jono budoucí osud závisl na duševním ovládnání. Jedno odpoledne si vynradil v Tereziánské pevnosti smotku číslo 13. Místnost předělil napříč sítí a vlezl do zadní části pou okno. do přední postavil židli. Přesně v pět hodin zapnul magnetofon, také si vzal sebou fotoaparát. Dveře cely byly otevřeny postupně

přičnázelí lidé, někteří se posadili a chtěli s Mlčochem mluvit. Hovořili k němu, ale on neodpovídal. Jenom nanrával jejjicu nlas a fotografoval jejjicu tváře. Přesně za hodinu vypnul magnetofon a odešel. "idě se snažili navázat kontakt s někým kdo pro ně svou existenci nepřipouští. Pouze zaznamenává tváře a hlasy. Pro zúčastněné vytvořil situaci závislou pouze na nich. Proč jej někdo nevyssobodil z umělého zajetí, nepřekročil omezení navržené autorem? Mlčochovi se podařilo vystupňovat pocit rezignace a odcizení. Ocítnul se sám před neschopností světa něco pro něj podniknout. Dělal co mohl, ale od druhých jistě očekával pomoc, která by nepřišla, jen ve slovní formě.

Na kluzišti sesbíral kusy ledu, nasypal je do umyvadla a ponořil do nich ruce do úplného ztuhnutí. Předem si na stěnu přilepil fotografie s nořícím Veletržním palácem. Po určité době zmrzlé ruce vyndal, podadil se za stůl ruce položil na jeho desku a upřeně se díval na ohen sálající z fotografií. Rozpor skutečného chladu a fiktivního tepla v Mlčochovi zřejmě vzbudil pocit normálního psychického stavu. I když bylo vcelku jedno o jaký požár se jedná, důležitá byla přítomnost ohně, posílá na sebe udání se slovy: " Já jsem zapálil Veletržní palác." Do akci Jana mlčocha vstupuje často okolní svět. Někdy náhodně, jindy si jej námět akce přímo vyžaduje. riskování není u Mlčocha vždy nejdůležitější, hlavně zdůrazňuje vztať performer a okolí. Vnější svět se záměrem jeho akcí musí podřídít nebo se jej snaží sám zaktivizovat.

Tvorbu Jiřího Kovandy můžeme z vnějšího hlediska vztahu k divákovi rozdělit na akce, kterých se účastní pozvaní lidé, náhodní chodci nebo probíhají beze svědků. Vniřně se spojuje autorovo cítění a uchopení reality. Prolná se s ní nechá ji na sebe působit. Touží po nejnubším prožití akce během sepětí s okolním světem. Prvou akcí je Polibek. Dokumentují jej tři fotografie. Na dvou vidíme tváře jeho přítele a přítelkyně, na třetí otisky jejich bosých nohou v měkkém betonu, které zůstaly obtisnuty na místě. Velmi zajímavou akcí ve vztahu performance a běžné události je Divadlo. Kovanda stál opřen o zábradlí na Václavském náměstí. Jednal co nejnórnálnější, aby nevbóčil z navykuté životní situace. K fotografii dodává: Chovám se přesně podle předem napaného scénáře. Gesta a pohyby jsou voleny tak, aby nikdo z kolemjdoucích netušil, že sleduje představení". Nastalo nejužší sblížení akce s událostí. Lidé nic netuší, pouze vnímají opřeného člověka. Kovanda dokazuje, že se akce od běžné události liší svou programovostí. Autor je sám jejím účastníkem, jen on si uvědomuje představení a sleduje dění kolem. Akce je vždy napsána nebo zaznamenána v předstávě autora, a pak následuje provedení. Výsledek může být často odlišný

oa původního záměru. V kontaktu jsou zachycena střetnutí s protijdoucími chodci Kovanda do nich vráží nebo se nepatrně otře. Participuje v díle nevědomé kolemjdoucí. Nenásilnou formou se stávají účastníci, bleskové akce. Náhodná věc, která se může přihodit při chůzi každý den, je dokumen-

tací vymezena a programovostí určena. Základní význam Kovandova díla leží v proniknutí do reality a splynutí s ní. Často se jí nechá dobrovolně unést. Kde tedy končí realita a začíná performance? Obá pojmy se u Kovandy prolínají, často spojují, jsou jeden na druhém závislé. Jak dokumentují Kontakty,

bez náhodného chouce by se nemohla performance konat a oba dva účastníci se dostávají na stejnou úroveň. Do anonymity vztupuje autor a vystupuje z ní neznámý člověk. Rozdíl mezi občanem, performerem a hercem je pouze v naplní role.

ŽABA

Je-li to pravda nebo ne, to nevíme, ale soubor prý vznikl spojením skupin Pižduši bluesbreakers a Přirození /hanba těm, kteří si myslí něco špatného, jak říká heslo Počvazkového řádu: ten název byl vlastně zpodstatnělým přidavným jménem/. Pokud jste tyto soubory nikdy neslyšeli, neďte se, neboť vystupovaly jen očas v bytech zúčastněných.

Až letos se Jan Hofman, Mirek Slavík, Jiří Hromas a Vaclav Setnička rozhodli vystoupit na veřejnosti a pro onu příležitost si vybrali onešni přehlídku.

Bůhví, co bude dnes Žaba hrát. Jak sami tvrdí, stylové zaměření je přesně neurčitelné. O repertoár se starají výhradně členové skupiny a prozřetelnost. Každý jsme se jich na začátku dubna ptali alespoň na názvy, prohlásili, že je oznámí až před začátkem turnaje. Pokud postrádáte i bližší určení, na co kdo hraje, pak počítejte s tím, že základní kvartet spolu s bližší neurčenou suitou tří až deseti statistiků v choreografii Petra Votíka a Ivana Sedláka bude hrát na kytaru, foukací harmoniku, zobcové fléty, valchu, tamburinu, tubusy, lanve, sklenky, plech /s tím prý má soubor největší potíže, protože najít takový solidní kus materiálu, aby se s ním dala dělat pořádná toučka, to je v dnešní úplatkové době pěkná a finančně nákladná dřina/, řentácky, hřeben atd.

Jako každé kapely jsme se jich ptali na jejich sny. Tentokrát bylo técn odpovědí víc než dost. Umenujeme z nich především touhu zhlédnout v Lucerně pětinásobný koncert Boba Dylana za pět kaček a pak to s ním jít do nospody na Malou Stranu zapít. A taky upřímné přání hrát a přitom vědět, že lidi vědí, že nic neumíme, a přitom jim to nevdá, protože vědí svy.

Za porotce si vybrali Vladislava Zadrobílka a pokud byste chtěli někdy vstoupit do jejich hudebního společenství, adresa vedoucího je: Bohumír Slavík, Wilhelma Piecka 73, Praha 3, tel. 255-98-25

JAZZ TĚLO

"Hrajeme moderní jazz, spíš swing nebo blues," napsali nám členové skupiny Jazz Tělo. "Rocku je v tom málo. Začínáme a hrajeme to, co se nám líbí." Velice vystižně tak vyjádřili potčující ryba v názorech souborů, které se účastní letošní amatérské přehlídky. Zatímco loni většina kapel tvrdě proklamovala svou unliřskou víru ve známé jazz-rockové idealy,

PROFILY

tento rok vidíme, že jednotlivé soubory se snaží o své nudbě, daleko více přemyslet a zároveň s tím hledat v kultuře minulosti i přítomnosti takové zachytné body, na jejichž základě se da vytvářet to, co frazovite nazýváme "vlastní tvaří".

Případ Jazz Tělo je typický. A pro ně je tím zachytným bodem období swingu a hlavně be bopu, jejich největší inspirací je Mingus, Hampton a Gillespie, i když se neuzavírají ani proudům současnosti.

Neměli jsme zatím příliš šanci je vidět. Řekněme si přino, že taková příležitost byla od vzniku souboru v září loňského roku je dína a to ve Futuru v rámci přehlídky, ZUC. Ale není čeno litovat, protože Jazz Tělo je dnes úplně jinou skupinou; z tehdejšího obsazení zoyl jen flétnista a tenorsaxofonista Jaroslav Čížek a nejstarší člen kapely, šestadvacetiletý promovany biolog, klavírista Vladimír Vaněk. Ty dva doplnili tři gymnasisté Robert Martinovský /bicí/, Vaclav heroik /basova kytara/ a Petr Straka /kytara/. Tudiše, že pravděpodobně nekou z členů Jazz Těla bude mít v doze Jazzových anů napjate cvile okolo maturity. Bržíme palce!

kdybychom sarnuli problémy, než soubor naraží, opakovali bycnom typické starosti amatérských hudebníků naší doby. Obtíže s místností na zkoušení, kvůli níž se musí jezdit až do Račotína. Nesplnitelná touha konfrontovat svou tvorbu před publikem. To jedna přehlídka za rok nezvladne.

A co nam Jazz Tělo zahráje? Něco od Jobima, Milt Jacksonův Bags Grove, hulanova řeč bez frazí, jeanoho Ellingtona, Blue Monk a snad i něco vlastního z Čížkovy skladatelské dílny.

Adresa vedoucího Jaroslava Čížka je Vinička 1210, Praha 5-Radotín.

ČTYŘI

Se skupinou Čtyři se na naši přehlídku nesetkáme poprvé. V našich podmínkách je skoro neuvěřitelné, že letos bude hrát v úplně stejném obsazení jako loni tedy Vladimír Štanc - přino,

Vladimír Stejskal - kytara, Jiří Drnec - basová kytara a Luboš Karhan - bicí. Mezi nejmladším a nejstarším je věkový rozdíl deseti let, ale průměr dohromady je tak asi dvaadvacet.

Čtyři spolu hrají asi tak jeden a půl roku a za tu dobu učinovali už v R klubu, ve Futuru, v Reznické a v Amfoře. Na svém štítě mají i jedno vítězství - vy hráli v minifestivalu, který se konal ve Futuru na podzim 1977.

Od začátku se věnují rockové hudbě se silným jazzovým nábojem. Ostatně jejich zaměření naznačují i repertoár, v němž vedle původních skladeb obou Vladimírů uslyšíme i kompozice Ricke Wakemana a Herbie Hancocka.

Přesto však kapela striktně odmítá hovořit o svých vzorech. Za nejvýznamnější inspiraci považují, jak nám bezostyšně tvrdili. Vlastu Buriana a Pabla Picassa. O české scéně se cynicky vyjádřili v tom smyslu, že vkus kapely se shoduje s pořadím Zlatého slavíka. Je-li tomu tak, pak přestává věřit na ty po Praze kolující úrby o podvodech kolem této ankety.

Celý kvartet je zapřísažlým nepřitelem Československého tabákového průmyslu a své nekuřáctví zdůrazňuje vedle dívek a hudby jako největší společnou zálibu souboru. Proti našemu hudebnímu tisku také nic nemá.

Za porotce deleguje Jiřího Drnce, neboť je nepodplatitelný. A adrese vedoucího? Vladimír Stejskal, Praha 1, Michalská 2. Telefon - 22 97 529.

JPR

JPR je zkratka, která zakrývá původní příšerný název souboru Jespraskrok. Až na odchod baskytaristy v únoru tohoto roku hraje skupina od svého založení ve stále stejné sestavě - kytaristou je Jiří Charypar, na bicí hraje Libor Vančoveký, druhým kytaristou je Petr Roškaňuk a na rytmické nástroje bude hrát Jiří Zenka.

Moc toho zatím nenavystupovali - jednou s Bohemí v D klubu a pak ještě v Reznické, takže ko lektivní sklady, vzniklé na zkouškách, uslyšíme skoro v premieře. Bude to desetivěté Blues a pak ještě tři sklady s originálními názvy Cihla, Kdo neswinguje, ať nejí a Cyklista v bambusovém houšti.

Když jsme se jednotlivých kapel vyptávali na jejich vztah k naší, československé hudbě, veškeré názory, které byly míněny vážně, vyjádřil právě JPR nej-

výstižnější: "Jazz ujde - viz Stivín, Kocáb, Dešek nebo Pražský Big Band. S rockem je to horší, vymírá. Snést se dá jen ETC nebo Extempore. Dobré je to s folkem a blues, to je Merta, Mišík nebo Mos a řada dalších. Ale nejhorší je country, protože ta je jen úni kem od problémů."

Velmi benevolentní je skupina vůči svým oblíbeným. Již brzy otiskne Jazz první část rozsáhlé studie Jiřího Charypara o Soft Machine, ale členové kapely se nebojí hlásit ani ke King Crimson, Allman Brothers, Tony Williamsovi, George Bonsonovi, B.B. Kingovi a když na to přijde, tak třeba i k Abbě. Je to alespoň perfektně odvedená práce, že?

Ještě na závěr je nutno podotknout, že JPR by byl velice rád kdyby se jejich hudba nepovažovala za žádnou syntézu. Tvrdí, že to, co hrají, je speciální pastyl, vzniklý z různých cílů jednotlivých hudebníků.

Trápení mají ve své činnosti více než dost. Chybí jim kuchařka, nemají vokální aparaturu, kvůli čemuž ani nezpívají, chtěli by mít hráče na klávesové nástroje. Pokud byste jim chtěli v jejich potížích pomoci, kontakt na vedoucího souboru je: Jiří Charypar, Strakatého 7/920, Praha 5, telefon 52 13 73.

AQUALUNG

Možná, že si někdo z návštěvníků lonských Pražských jazzových dnů vzpomene na celker zajímavou skupinu B - Team, která na sebe v Domovině upozornila velmi jemnou a vybroušenou hudbou. Tak právě tento B - Team prošel řadou personálních změn a na podzim 1977 se stabilizoval pod názvem Aqualung. Cílem takto vzniklého sextetu bylo vytvářet rockovou hudbu se zaměřením na obchodovou stránku. To si představují asi tak, že píšou a interpretují delší hudební bloky, v nichž kombinují instrumentální pasáže a písně s českými texty. Ze sebou už mají jeden takový útvar, který se jmenoval Hotel Svět. Na dnešním koncertě předvedou druhý podobný opus s názvem 14. července 1977. Jak nám prozradili jde o jakési science-fiction, líčící se: hlavně hrdiny příběhu.

Průměrný věk kapely je asi tak čtyřicet let. Ti, co studují na Vysoké škole ekonomické, jsou svobodní. Ostatní jsou ženatí, ba dokonce i otcové. Je ovšem podezřelé, že jako společnou zálibu udali tvory ženského pohlaví. Může být manželka zálibou?

Co by si přáli nejvíce? Přesně to, co asi všichni. Hráti v Lucerně. Aby náš hudební tisk více psal o amatérských kapelách, kromě těch countryových. A taky aby bylo víc možností k vystupování. Aby se vyřešily problémy kolem aparatury a zkoušení. Aby prostě všechno ty bolesti, které mají naše amatérské kapely, konečně zmizely.

Ano, a ještě kdo Aqualung tvoří. Pavel Gregor - kytara, zpěv, Miroslav Židlický - flétna, saxofon, zpěv, Petr Neuman - perkuse, Jiří Raym - varhany, klavír a Roman Mani - bicí.

Pokud chcete spojení na vedoucího souboru, napište Miroslavu Židlickému na koleji VŠE, Koněvova 198, Praha 3 - Žižkov.

AQUALUNG - B-TEAM "14. PROSINCE 1977"

Domů jsem přišel nezvykle pozdě, unaven po celodenním shonu. Cítím nechuť k jídlu a mířím do koupelny. V tom slyším jakési zvuky. Asi mám halucinace. Ale ne, slyším je znovu. Opakuji se v pravidelných intervalech. Jakoby vycházely z nitra domu. Jsem však natolik unaven, že jim přestávám věnovat pozornost. Zcela automaticky natahují budík. Zavírám oči a spánek, jenž se plíží tichými krůčky, mi sedá na víčka. Usínám. Náhle mě nějaká síla zdvíhá do výšky. Jsem unášen do neznáma. Nemohu otevřít oči. Co se to se mnou děje?

Sním či spím
Vím jen, že se vznáším
tajemným vesmírem,
co byl mi tak cizí
hvězdami obklopen.
Cítím se volný jako pták,
bezednou propastí
unášen dál.

Pomalou a těžce přicházím k sobě. Nemohu se pohnout a přesto je mi nějak lehce. Otvírám oči a zjišťuji, že jsem připoután k jakémusi křeslu. Předě mnou okno a za ním tma. Jen uprostřed modrobílá zá-

řící koule, která se neustále vzdaluje. Něco mi připomíná. Ano, vždyť je to Země. Nevím čím to je, ale zůstávám naprosto klidný a vyrovnaný. Bolesti hlavy jsou pryč. Cítím záračnou lehkost. Chci mít křídla a létat. Mám touhu vše poznat, všechno vědět. Dokonce mám pocit, že všechno vím a znám. Je to fantastické, celý vesmír je ve mně a já v něm. Jsem to však já?

Znát tajemství dnů,
nedat se rušit a jít
cestou nevšedních snů,
procitnout až budu chtít.

Odlehčit tělo a plout
za světlem růžových brýlí,
letět a najít kout,
hvězdu, co v dálce sílí.
Hnat kostru jak aeroplán,
svůj cíl stále mít,
hned přistát a sám
počkat, co se bude dít.

Jdu po břehu jakéhosi mořského zálivu, jehož konec mizí v mlze. Klekám si a zkouším se napít. Brr, voda je slaná. Po několika metrech začíná hustý les. Mířím k němu. Snad někoho potkám. Začínám mít tísnivý pocit. Všechno je tu divné. Barvy jsou tu neskutečné a přehnané. A na obloze - to přece není slunce, ale jakýsi zeleně světélkující kužel. Vcházím do pralesa a plaším hejna nějakých ptáků. Čím jdu hlouběji, tím rychleji se snažím dostat dále. Klopytám tak snad už půl dne a po náznaku lidského života ani památky. Jsem tu opravdu sám. Praménky potu mi začínají stékat po zádech. Praménky potu mi začínají stékat po zádech. Je mi úzko. Začínám se bát. Podléhám depresi. Marně se rozhlížím. Nikdo tu není . . .

Kde to jen jsem, já nechci být Váš,
vítr tu fouká, v prachu se bořím.
Pomozte.

Já jsem tu sám. Tak kde jste všichni?

Já mám svou Zemi. A chci se vrátit.

Pomozte.

Já jsem tu sám. Tak kde jste všichni?

Já Vás měl

Rád.

Já vrátil bych se rád. Však nemohu,

jsem tady sám.

To není země mých snů.

Jsem hostem na planetě bez lidí,
co dělat mám?

Kolik mi zbývá žít dnů?

Smutně si vzpomínám na lásku svou.
V duchu si počítám jak týdny jdou.

